

RETTENS DOM (Første Afdeling)

27. september 2006*

I sag T-153/04,

Ferriere Nord SpA, Osoppo (Italien), ved advokaterne W. Viscardini og G. Donà,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Nijenhuis og A. Whelan,
som befuldmægtigede, bistået af advokat A. Colabianchi,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutninger meddelt ved skrivelse af 5. februar 2004 og telefax af 13. april 2004, vedrørende den udestående del af den bøde, der blev pålagt sagsøgeren ved Kommissionens beslutning 89/515/EØF af 2. august 1989 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.553 — Armeringsnet) (EFT L 260, s. 1),

* Processprog: italiensk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne J.D. Cooke og V. Trstenjak,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. februar 2006,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- ¹ Rådets forordning (EØF) nr. 2988/74 af 26. november 1974 om forældelse af adgangen til at pålægge økonomiske sanktioner inden for Det Europæiske Fællesskabs transport- og konkurrenceret og af adgangen til tvangsfuldbyrdelse af disse sanktioner (EFT L 319, s. 1) bestemmer bl.a. følgende:

»Artikel 4

Forældelse af adgangen til tvangsfuldbyrdelse

1. Kommissionens beføjelse til at tvangsfuldbyrde beslutninger, ved hvilke der pålægges bøder, sanktioner eller tvangsbøder for overtrædelse af bestemmelser inden for Det Europæiske Økonomiske Fællesskabs transport- og konkurrenceret, forældes på fem år.

2. Forældelsesfristen regnes fra den dag, beslutningen er blevet endelig.

Artikel 5

Afbrydelse af forældelse af adgangen til tvangsfuldbyrdelse

1. Forældelse af adgangen til tvangsfuldbyrdelse afbrydes

- a) ved meddelelse af en beslutning, som ændrer en bødes, sanktions eller tvangsbødes oprindelige beløb, eller som afslår en begæring om en sådan ændring
- b) ved ethvert skridt, der foretages af Kommissionen eller af en medlemsstat på begæring af Kommissionen med henblik på at tvangsinddrive en bøde, sanktion eller tvangsbøde.

2. Efter enhver afbrydelse løber en ny forældelsesfrist.

Artikel 6

Suspension af forældelse af adgangen til tvangsfuldbyrdelse

Forældelse af adgangen til tvangsfuldbyrdelse suspenderes:

- a) så længe en betalingsordning er indrømmet [...]

Sagens faktiske omstændigheder

- 2 Kommissionen vedtog den 2. august 1989 beslutning 89/515/EØF om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31 553 — Armeringsnet) (EFT L 260, s. 1, herefter »armeringsnetbeslutningen«), hvorved den bl.a. fastslog, at Ferriere Nord SpA havde deltaget i en række overtrædelser på Fællesskabets marked for armeringsnet, og pålagde selskabet en bøde på 320 000 ECU.

- 3 Det følger af armeringsnetbeslutningens artikel 4, at den pålagte bøde skulle indbetales senest tre måneder efter meddelelsen af beslutningen. Det blev endvidere bestemt, at der efter udløbet af denne frist automatisk påløb rente svarende til den sats, som anvendes af Den Europæiske Fond for Monetært Samarbejde i dens transaktioner i ecu, på den første arbejdsdag i den måned, hvor armeringsnetbeslutningen var vedtaget, forhøjet med 3,5 procentpoints, dvs. 12,50%.

- 4 Armeringsnetbeslutningen blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 9. august 1989. Det blev i denne skrivelse anført, at ved udløbet af den betalingsfrist, der var fastsat i beslutningen, ville Kommissionen indlede en inddrivelse af sit tilgodehavende, som automatisk var forhøjet med de renter, der fra tidspunktet for udløbet af betalingsfristen var beregnet med 12,5%. Kommissionen præciserede, at i tilfælde af søgsmål med påstand om annulation af beslutningen ville der ikke blive truffet fuldbyrdelseskridt, mens retssagen verserede, såfremt der før tidspunktet for udløbet af betalingsfristen:

»— [...] skete forrentning af fordringen fra dette tidspunkt [...] med 10,5%

— [...] senest på denne dato blev stillet en bankgaranti, der kunne accepteres af Kommissionen, i overensstemmelse med den vedlagte standard, såvel for hovedstolen som for renter eller tillæg, ved anbefalet brev adresseret [...] til Kommissionens regnskabsfører.«

5 Sagsøgeren anlagde den 18. oktober 1989 sag ved Retten med påstand om annullation af armeringsnetbeslutningen (sag T-143/89).

6 Den 26. oktober 1989 udstedte Banco di Roma efter instruks fra sagsøgeren kautionsbevis nr. 1957 (herefter »bankgarantien«) i overensstemmelse med den standard, der var vedlagt Kommissionens skrivelse af 9. august 1989. Bankgarantien havde følgende ordlyd:

»[...] [V]i bekræfter hermed, at vi indestår for Ferriere Nords betaling til Kommissionen [...] af:

— den bøde på 320 000 ECU, som Ferriere Nord [...] er blevet pålagt

— renterne af dette beløb, beregnet fra den 15. november 1989 indtil datoen for den faktiske betaling af bøden, med en rentesats [...] på 10,5%.

Denne forpligtelse kan ikke tilbagekaldes uden Kommissionens samtykke [...]

For så vidt som det er nødvendigt afstår garanten fra beneficium ordinis og beneficium divisionis.

Nærværende garanti frigives på begæring ved fremsendelse pr. anbefalet brev af en bekræftet kopi af en afgørelse fra De Europæiske Fællesskabers Domstol i sagen Ferriere Nord [...] mod Kommissionen.

Ved enhver betaling i national valuta sker omregningen til ECU til den på dagen før betalingsdagen gældende kurs.

De Europæiske Fællesskabers Domstol i Luxembourg er alene kompetent til at påkende enhver tvist vedrørende nærværende bankgaranti.«

- 7 Ved dom af 6. april 1995, Ferriere Nord mod Kommissionen (sag T-143/89, Sml. II, s. 917), frifandt Retten Kommissionen.
- 8 Den 19. juni 1995 appellerede sagsøgeren Rettens dom. Ved dom af 17. juli 1997, Ferriere Nord mod Kommissionen (sag C-219/95 P, Sml. I, s. 4411), forkastede Domstolen appellen.
- 9 Ved skrivelse af 28. juli 1997 anmodede sagsøgeren Kommissionen om en nedsættelse af bøden og renterne. Sagsøgeren anførte, at det ikke var rimeligt at kræve, at virksomheden skulle betale hele hovedstolen af bøden og renterne som fastsat i armeringsnetbeslutningen, da der havde fundet en kraftig devaluering af den italienske lire (ITL) sted mellem tidspunktet for armeringsnetbeslutningen og

dommen af 17. juli 1997 i sagen Ferriere Nord mod Kommissionen, nævnt i præmis 8 ovenfor, og da retssagen havde verseret næsten otte år.

- 10 Ved skrivelse af 11. september 1997, meddelt den 18. september 1997, afviste Kommissionen sagsøgerens anmodning.
- 11 Ved anbefalet brev af 2. december 1997, modtaget den 10. december 1997, anmodede sagsøgeren Kommissionen om at tage virksomhedens anmodning op til fornyet overvejelse navnlig på grund af, at den italienske lires udtræden af det europæiske monetære system, som var skyld i denne valutas devaluering, ikke kunne forudses på tidspunktet for oprettelsen af bankgarantien.
- 12 I samme skrivelse anførte sagsøgeren i øvrigt, at selskabet havde overført et beløb på 483 840 000 ITL, svarende til bødens størrelse, dvs. 320 000 ECU, i henhold til den omregningskurs, der var gældende i 1989. Dette beløb blev krediteret den 15. december 1997 på Kommissionens konto med en værdi af 249 918 ECU.
- 13 Kommissionen besvarede ikke skrivelsen af 2. december 1997.
- 14 Ved en skrivelse af 5. februar 2004 (herefter »skrivelsen af 5. februar 2004«) meddelte Kommissionen sagsøgeren, at det af virksomheden skyldige beløb den 27. februar 2004 beløb sig til 564 402,26 EUR (svarende til bødens hovedstol på 320 000 ECU fratrukket de 249 918 ECU, som var indbetalt den 15.12.1997, og forhøjet med renter påløbet i perioden fra den 17.11.1989 til den 27.2.2004). Kommissionen anmodede sagsøgeren om at afvikle gælden hurtigst muligt og anførte, at så snart betalingen var gennemført, ville den godkende bankgarantiens frigivelse.

- 15 Ved skrivelse af 25. februar 2004 svarede sagsøgeren Kommissionen, at de i skrivelsen af 5. februar 2004 rejste krav var ugrundede og rejst for sent. Sagsøgeren anførte bl.a., at forældelsesfristen på fem år i artikel 4 i forordning nr. 2988/74 var udløbet den 18. september 2002, og at Kommissionen under disse omstændigheder ikke længere kunne gøre en fordring gældende over for virksomheden eller gøre brug af bankgarantien.
- 16 Ved telefax af 13. april 2004 (herefter »telefaxen af 13. april 2004«) svarede Kommissionen sagsøgeren, at for så vidt angår forældelsesfristen i artikel 4 i forordning nr. 2988/74 fandt denne bestemmelse ikke anvendelse i nærværende sag, da der var en bankgaranti, som kunne gøres gældende på ethvert tidspunkt, og som havde status af midlertidig betaling, således at det ikke var nødvendigt at foretage en tvangsfuldbyrdelse. Kommissionen anerkendte, at den ikke havde rykket sagsøgeren for en betaling af gælden efter Domstolens dom, som stadfæstede armeringsnetbeslutningen, og accepterede derfor at lade renterne stoppe med at løbe fem måneder efter afsigelsen af den pågældende dom, dvs. den 17. december 1997. Herefter krævede Kommissionen alene, at sagsøgeren skulle betale et beløb på 341 932,32 EUR i stedet for de 564 402,26 EUR, den havde krævet i skrivelsen af 5. februar 2004. Kommissionen anførte endelig, at den i tilfælde af manglende betaling før den 30. april 2004 ville udnytte bankgarantien.

Den administrative procedure og parternes påstande

- 17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. april 2004 har sagsøgeren anlagt denne sag.
- 18 På grundlag af den refererende dommers rapport besluttede Retten (Første Afdeling) at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 7. februar 2006.

19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelserne i skrivelsen af 5. februar 2004 og telefaksen af 13. april 2004 (herefter »de anfægtede retsakter«) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

20 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Principalt: Sagen afvises, for så vidt som den er anlagt med hjemmel i artikel 230 EF.
- Subsidiært: frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Parternes argumenter

Om formaliteten

21 Kommissionen har principalt gjort gældende, at nærværende sag ikke kan antages til realitetsbehandling, da de anfægtede retsakter ikke udgør beslutninger i artikel 249 EF's forstand, som har medført et tab for sagsøgeren. Følgelig kan de anfægtede retsakter ikke anfægtes.

- 22 De anfægtede retsakter udgør blot en opfordring til at indbetale den udestående del af den gæld, der følger af armeringsnetbeslutningen og af skrivelsen af 11. september 1997, og havde ingen yderligere retsvirkning i forhold til størrelsen af den bøde, der følger af disse tidligere retsakter, som de blot bekræfter, bortset fra rentenedsættelsen, som fremgår af telefaksen af 13. april 2004, og som sagsøgeren ikke har anfægtet (jf. præmis 16 ovenfor).
- 23 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 var Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen forældet før vedtagelsen af de anfægtede retsakter (jf. præmis 24-27 nedenfor). Følgelig havde Kommissionen ved at fremsende de anfægtede retsakter til sagsøgeren og påbudt denne at betale sin gæld, idet den gjorde udnyttelsen af bankgarantien i tilfælde af manglende betaling gældende, fremsendt en betalingsanmodning uden grundlag, som udgjorde et nyt element i forhold til armeringsnetbeslutningen og skrivelsen af 11. september 1997. Følgelig var de anfægtede retsakter ikke blot en stadfæstelse af denne beslutning og skrivelse.

Om realiteten

- 24 Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74, for så vidt som Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen var forældet på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede retsakter.
- 25 Armeringsnetbeslutningen blev således endelig på tidspunktet for dommen i sagen Ferriere Nord mod Kommissionen, jf. præmis 8 ovenfor, dvs. den 17. juli 1997. Det er således på tidspunktet for meddelelsen af denne dom, at forældelsesfristen på fem år i henhold til artikel 4 i forordning nr. 2988/74 oprindeligt begyndte at løbe. I medfør af forordningens artikel 5, stk. 1, litra a), blev forældelsesfristen imidlertid

afbrudt ved Kommissionens skrivelse af 11. september 1997, meddelt den 18. september 1997, således at fristen begyndte at løbe på denne dato. Da der ikke foreligger andre retsakter, der har afbrudt eller suspenderet fristen, blev Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen forældet fem år senere, dvs. den 18. september 2002.

- 26 Det følger heraf, at Kommissionens ret til at gennemføre armeringsnetbeslutningen var forældet på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede retsakter, ikke alene i forhold til sagsøgeren, men også i forhold til Banco di Roma.
- 27 Sagsøgeren har i denne forbindelse anfægtet Kommissionens argumentation om, at artikel 4 i forordning nr. 2988/74 ikke skulle finde anvendelse i sagen, idet virksomheden finder denne argumentation kunstig og uden retligt grundlag. Virksomheden har særligt anført, at det følger af retspraksis, at kautionsforpligtelsen er af accessorisk art i den forstand, at kreditor alene kan kræve betaling af kautionisten, hvis den skyld, som denne har kautioneret for, er forfalden til betaling (Domstolens dom af 15.5.2003, sag C-266/01, *Préservatrice foncière TIARD*, Sml. I, s. 4867, præmis 29).
- 28 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens argument vedrørende forældelsen i henhold til artikel 4 i forordning nr. 2988/74 af Kommissionens beføjelse til gennemførelse af armeringsnetbeslutningen er uden grundlag, og at anvendelsen af denne forordning i sagen skal udelukkes på grund af bankgarantien.
- 29 Kommissionen finder for det første, at proceduren for udnyttelse af bankgarantien i forhold til Banco di Roma ikke kan sammenlignes med proceduren til gennemførelse af armeringsnetbeslutningen. Den garantistillende banks forpligtelse er således af kontraktuel karakter, hvilket berettiger, at enhver tvist om bankgarantien kan indbringes for Domstolen med hjemmel i artikel 238 EF, mens sagsøgerens forpligtelse udledes af artikel 256 EF.

- 30 Kommissionen har for det andet gjort gældende, at bankgarantien udgør en adskilt og selvstændig forpligtelse i forhold til sagsøgerens forpligtelse til at betale bøden. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at bankgarantien kan udnyttes af Kommissionen efter påkrav, at Banco di Roma har forpligtet sig til, for så vidt som det er nødvendigt, at afstå fra *beneficium ordinis* og *beneficium divisionis*, og at forpligtelsen ikke kan tilbagekaldes uden Kommissionens skriftlige samtykke. Kommissionen har heraf udledt, at forholdet mellem den og Banco di Roma er uafhængigt af forholdet mellem Kommissionen og sagsøgeren.
- 31 Kommissionen har for det tredje anført, at retssikkerhedsprincippet ikke kræver en analog anvendelse af forældelsen i forordning nr. 2988/74 i kontraktforhold. Kontraktforholdet opfylder i sig selv kravene til retssikkerhed i forbindelse med forældelse. Hvis det antages, at italiensk ret skulle finde anvendelse på den omhandlede bankgaranti, ville forældelsesfristen være på ti år. Det ville således ikke længere være nødvendigt for Kommissionen at tvangsfuldbyrde armeringsnetbeslutningen, idet den kunne gøre sin fordring gældende over for Banco di Roma på baggrund af bankgarantien.
- 32 Kommissionen har endelig gjort gældende, at bankgarantien ikke kan betragtes som værende rent accessorisk i forhold til det oprindelige forhold mellem den og sagsøgeren. I denne forbindelse er *Préservatrice foncière TIARD*-dommen, som sagsøgeren har henvist til, jf. præmis 27 ovenfor, ikke relevant, for så vidt som den behandler et kautionsystem, som nærværende bankgaranti på grund af dens særlige bestemmelser ikke kan henføres til. Kommissionen har endvidere anført, at det ikke ville have været i dens interesse at acceptere en sådan accessorisk garanti i stedet for en midlertidig betaling af bøden.
- 33 Kommissionen har subsidiært gjort gældende, at selv hvis den forældelse, der følger af forordning nr. 2988/74, skulle finde anvendelse på bankgarantien (hvilket den ikke skal), skulle godkendelsen af den pågældende garanti betragtes som en betalingsordning i forordningens artikel 6, litra a)'s forstand, som ville føre til suspension af forældelsesfristen. En sådan godkendelse udgør en betalingsordning af flere grunde:

Den fritager virksomheden for at betale bøden straks og giver den mulighed for at udskyde betalingen, indtil Kommissionen kræver det, uden at det er nødvendigt at anmode Fællesskabets retsinstanser om at suspendere gennemførelsen af den beslutning, hvori bøden blev fastsat. Hvis det ikke anerkendtes, at bankgarantien udgør en betalingsordning, ville virksomhederne være tilskyndet til ikke at betale de bøder, de blev pålagt, når disse blev endelige.

- 34 Kommissionen er i øvrigt af den opfattelse, at udnyttelsen af bankgarantien ikke udgør udøvelse af offentlig myndighed, som kan anfægtes efter artikel 230 EF, men en beføjelse efter kontraktretten, med hvilken den retlige kontrol på grund af voldgiftsklausulen i bankgarantien er henlagt til Fællesskabets retsinstanser. De retsakter, som Kommissionen har vedtaget inden for rammerne af et kontraktforhold, som i henhold til artikel 238 EF henhører under Fællesskabets retsinstansers kompetence, kan imidlertid i princippet samtidig gøres til genstand for et annullationssøgsmål efter artikel 230 EF.
- 35 I denne forbindelse opfordrer Kommissionen Retten til »i retfærdighedens interesse og af hensyn til procesøkonomien« at betragte nærværende sag, som er anlagt af en privat person, som en sag anlagt med hjemmel i artikel 238 EF vedrørende anvendelsen af den kontraktlige garanti.

Retstens vurdering

- 36 Da sagsøgeren har benyttet argumentationen vedrørende forældelse i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 af Kommissionens beføjelse til gennemførelse af armeringsnetbeslutningen såvel i forbindelse med formalitetsindsigelsen for at tilbagevise Kommissionens påstand om ikke at antage sagen til realitetsbehandling (præmis 23 ovenfor) som i forbindelse med realiteten (præmis 24 ovenfor), skal det først og fremmest afgøres, hvorvidt en sådan forældelse er indtrådt.

Om forældelsen

- 37 Det skal for det første prøves, hvorvidt artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 finder anvendelse, således som sagsøgeren har anført.
- 38 Med henblik herpå skal der indledningsvis tages stilling til, hvorvidt de anfægtede retsakter er af administrativ karakter eller som Kommissionen har anført af kontraktmæssig karakter.
- 39 Retten skal i denne forbindelse bemærke, at de anfægtede retsakter udtrykkeligt i feltet »genstand« henviser til den procedure, der har ført til vedtagelsen af armeringsnetbeslutningen. Betalingspåbuddet, der var ledsaget af en advarsel om udnyttelse af bankgarantien, udgør således en gennemførelse af armeringsnetbeslutningen. De anfægtede retsakter, som er vedtaget med hjemmel i en beslutning truffet af Kommissionen i artikel 249 EF's forstand, er således af administrativ karakter.
- 40 Selv om det er korrekt, at kontraktforholdet mellem Banco di Roma og Kommissionen, nemlig bankgarantien, udspringer af sagsøgerens forpligtelse over for Kommissionen, og at den pågældende bankgaranti indeholder en voldgiftsklausul i artikel 238 EF's forstand, skal det alligevel bemærkes, at telefaksen af 13. april 2004 alene angiver at bankgarantien vil blive udnyttet i tilfælde af manglende betaling af det over for sagsøgeren krævede beløb, og at skrivelsen af 5. februar 2004 ikke nævner bankgarantien.
- 41 Det følger heraf, at i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, udgør nærværende sag ikke en kontraktmæssig tvist på baggrund af bankgarantien, som kan føre til, at forordning nr. 2988/74 ikke skal finde anvendelse.

- 42 Annullationsøgsmål i henhold til artikel 230 EF er egnede til at prøve lovligheden af de anfægtede retsakter (jf. i denne retning Rettens kendelse af 9.6.2005, sag T-265/03, Helm Düngemittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 2009, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis). Den af Kommissionen foreslåede omdefinering af sagen som værende en sag anlagt på baggrund af artikel 238 EF ville således — ud over at være i strid med søgsmålets genstand som fastsat af sagsøgeren i stævningen og udtrykkeligt bekræftet i replikken — være juridisk forkert.
- 43 Det er således godtgjort, at de anfægtede retsakter, som er vedtaget inden for rammerne af gennemførelsen af armeringsnetbeslutningen, er af administrativ karakter.
- 44 Hvad angår Kommissionens argumenter, som gengivet i præmis 28-31 ovenfor, kan disse forkastes ved blot endnu engang (jf. præmis 40 og 41 ovenfor) at understrege, at genstanden for nærværende søgsmål ikke vedrører udnyttelsen af bankgarantien.
- 45 Hvad angår Kommissionens argument om, at den blotte omstændighed, at der findes en bankgaranti, udelukker enhver anvendelse af forordning nr. 2988/74 i forhold til hovedforpligtelsen mellem sagsøgeren og Kommissionen (jf. præmis 28 in fine), skal det bemærkes, at dette kontraktforhold mellem Banco di Roma og Kommissionen ikke kan hindre en eventuel forældelse af Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen, som måtte være indtrådt efter forordningens artikel 4. Forordning nr. 2988/74 indførte således en fuldstændig ordning, som indeholder detaljerede bestemmelser om de frister, inden for hvilke Kommissionen uden at gøre indgreb i det grundlæggende krav om retssikkerhed er berettiget til at gennemføre beslutninger, hvorved virksomheder, som er genstand for procedurer i henhold til Fællesskabets konkurrenceregler, pålægges bøder (jf. i denne retning Rettens dom af 19.3.2003, sag T-213/00, CMA CGM m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 324).

- 46 Det er i denne forbindelse ikke afgørende, hvorvidt bankgarantien kan betragtes som accessorisk i forhold til den hovedfordring, den skal garantere, således som sagsøgeren har gjort gældende, eller om den derimod på grund af klausulen om betaling efter påkrav er selvstændig (præmis 27 og 32 ovenfor).
- 47 Det skal således prøves, hvorvidt forældelsen af Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 var indtrådt på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede retsakter.
- 48 I denne forbindelse er det ubestridt, at bortset fra Kommissionens skrivelse af 11. september 1997, som der er henvist til i præmis 10 ovenfor, er der ikke fremsendt andre retsakter, som kunne afbryde forældelsen i henhold til artikel 5 i forordning nr. 2988/74, efter dommen af 17. juli 1997 i sagen Ferriere Nord mod Kommissionen, nævnt i præmis 8 ovenfor.
- 49 Herefter skal det blot undersøges, hvorvidt forældelsesfristen — således som Kommissionen har anført — er blevet suspenderet på grund af, at den udsættelse af betalingen af bøden, som Kommissionen har givet sagsøgeren mod dennes oprettelse af en bankgaranti, udgør en betalingsordning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6, litra a), i forordning nr. 2988/74 (præmis 1 ovenfor).
- 50 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at besvarelsen af dette spørgsmål ikke er afgørende for udfaldet af nærværende sag.
- 51 En sådan udsættelse udløber ved udgangen af den periode, for hvilken den er givet, dvs. i henhold til Kommissionens skrivelse af 9. august 1989 (jf. præmis 4 ovenfor)

»mens retssagen verserer«. Betalingsudsættelsen er således udløbet på tidspunktet for afsigelsen af Domstolens dom, dvs. den 17. juli 1997 (jf. præmis 8 ovenfor), hvilket er det tidspunkt, hvor forældelsesfristen i henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 2988/74 er begyndt at løbe.

- 52 Det skal herefter bemærkes, at forældelsesfristen ikke er blevet suspenderet efter afsigelsen af Domstolens dom den 17. juli 1997.
- 53 Følgelig er forældelsen af Kommissionens gennemførelsesbeføjelse i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 indtrådt på det tidspunkt, som sagsøgeren med rette har fastslået (jf. præmis 28 ovenfor), nemlig den 18. september 2002. De anfægtede retsakter af 5. februar og af 13. april 2004 er således vedtaget og meddelt sagsøgeren på et tidspunkt, hvor Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen var forældet.

Om formaliteten

- 54 Det skal bemærkes, at enhver retsakt, som væsentligt og definitivt ændrer modtagerens retsstilling, udgør en beslutning i artikel 249 EF's forstand (Domstolens dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, Sml. 1971, s. 41, org.ref.: Rec. s. 263, præmis 33-43, og af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639).
- 55 Det følger af gennemgangen af forældelsen (præmis 37-53 ovenfor), at Kommissionens ret til at kræve sagsøgerens betaling af det skyldige beløb er udslettet, da Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen er forældet, og at sagsøgeren siden den 18. september 2002 med rette har kunnet mene sig i sikkerhed for ethvert krav fra Kommissionen vedrørende gennemførelsen af den pågældende beslutning.

- 56 Kommissionen har imidlertid med de anfægtede retsakter fremsendt et påkrav til sagsøgeren om at betale det udestående beløb og har gjort en udnyttelse af bankgarantien gældende. De anfægtede retsakter, til hvilke der på forhånd er knyttet en legalitetsformodning, ændrer således væsentligt og definitivt sagsøgerens retsstilling og udgør derfor en beslutning i artikel 249 EF's forstand, som pr. definition ikke bekræfter Kommissionens tidligere retsakter.
- 57 Formalitetsindsigelsen skal således forkastes.

Om realiteten

- 58 Det følger af gennemgangen af forældelsen (præmis 37-53 ovenfor), at Kommissionens beføjelse til at gennemføre armeringsnetbeslutningen var forældet i henhold til artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede retsakter.
- 59 Følgelig skal anbringendet om tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 2988/74 tages til følge, og de anfægtede retsakter skal derfor annulleres.

Sagens omkostninger

- 60 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) **Kommissionens beslutninger meddelt ved skrivelse af 5. februar 2004 og telefax af 13. april 2004 vedrørende den udestående del af den bøde, der blev pålagt sagsøgeren ved Kommissionens beslutning 89/515/EØF af 2. august 1989 om en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.553 — Armeringsnet) annulleres.**
- 2) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger.**

García-Valdecasas

Cooke

Trstenjak

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. september 2006.

E. Coulon

R. García-Valdecasas

Justitssekretær

Afdelingsformand